USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. R.,** zastoupený JUDr. et Mgr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného 30. 8. 2022, č. j. OAM-629/ZA-ZA11-D07-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2022, č. j. 57 Az 9/2022-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je ruský státní příslušník, který po odchodu z Ruské federace získal v březnu 2022 vízum v Italské republice a následně v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Shledal totiž, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti podle čl. 12 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Italská republika, a žádost je tedy nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o které Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem rozhodl tak, že ji zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že v souladu s nařízením Dublin III je v tomto případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal držitel platného víza, příslušný ten členský stát, který toto vízum udělil, tedy Italská republika. Žalovaný neměl povinnost odůvodňovat nepoužití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, protože z okolností ani z tvrzení žalobce nevyplývalo, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele. Žalobce ani konkrétně neuvedl, jak by mělo převzetí příslušnosti Italskou republikou nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého či rodinného života, přestože vytýkal žalovanému, že tento možný zásah neposoudil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil důvody pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a svůj závěr nedostatečně odůvodnil. I přes příslušnost Italské republiky jsou dány důvody, aby přesto o žádosti rozhodla Česká republika. Krajský soud se odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu (aniž by takové odchýlení náležitě odůvodnil), což představuje nepřezkoumatelnost a nesprávné právní posouzení. Krajský soud pouze uzavřel, že nejsou dány zvláštní důvody pro užití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Za důvod zvláštního zřetele hodný je však třeba považovat skutečnost, že stěžovatel nemohl přes jeho blízké vazby na Českou republiku požádat o vízum a následně mezinárodní ochranu z důvodu objektivní a na něm nezávislé skutečnosti, kterou bylo usnesení vlády České republiky o zastavení vydávání víz občanům Ruské federace.

[7] Žalovaný též nesprávně posoudil skutkový stav, když nezohlednil, že stěžovatel již v České republice v roce 2021 přibližně půl roku pobýval a má zde jako v jediné zemi EU blízkého kamaráda, u kterého po tuto dobu bydlel a i nyní bydlí.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost nesplňuje nároky § 104a s. ř. s., protože svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a je proto nepřijatelná. Stěžovatel totiž pouze v obecné rovině namítá nesprávnou aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, která však v předmětné věci není důvodná. Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní

zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[10] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud reagoval na všechny v žalobě vznesené námitky a dostatečně se s nimi vypořádal.

[11] Stěžovatelova argumentace obsažená v kasační stížnosti se soustředí na jediný okruh námitek, kterým je namítané nedostatečné posouzení, zda bylo namístě použít čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Všechny další vznesené námitky jsou pouze skutečnostmi, které měl podle stěžovatele žalovaný zohlednit při tomto posouzení. Podle tohoto ustanovení odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Krajský soud vyložil toto ustanovení (nazývané rovněž klauzule suverenity) a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu je aplikoval na projednávaný případ. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu odpovídá na otázku, zda, kdy a jakým způsobem je žalovaný povinen zohlednit možnost použití tohoto ustanovení nařízení Dublin III (např. v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, v usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, či ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Azs 238/2018-55).

[12] Krajský soud také správně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, dospěl k závěru, že pokud z okolností případu nevyplývá, že jde o případ zvláštního zřetele hodný, není povinností správního orgánu vůbec svoji úvahu o (ne)použití čl. 17 nařízení Dublin III v odůvodnění uvádět.

[13] Stěžovatel k přijatelnosti své kasační stížnosti tvrdil, že se týká právní otázky, která dosud nebyla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel, který má ze všech států EU nejbližší vazby na Českou republiku, totiž nemohl požádat o vízum v České republice, protože ta pozastavila vydávání víz občanům Ruské federace na základě usnesení vlády č. 130 ze dne 25. 2. 2022. Proto požádal o vízum v Italské republice, ke které však žádné vazby nemá. Je přesvědčen, že tato skutečnost představuje důvod zvláštního zřetele pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

[14] Tento důvod byl ale poprvé uplatněn teprve v řízení o kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněn být mohl. Představuje tedy nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. I kdyby Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přináší právní otázku, kterou ve své judikatuře ještě neřešil, nemohl by se jí zabývat věcně, protože se jedná o nepřípustnou námitku.

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přezkum posouzení žalovaného, zda je na místě využít klauzuli obsaženou v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, splňuje relevantní požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž se nijak neodchyluje (nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu) a krajský soud se nedopustil ani

hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň se kasační stížnost v rozsahu přípustných námitek nedotýká právních otázek, které dosud nebyly či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[16] Stěžovatel připojil ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publikované pod č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu